

Co se týče neoprávněného provedení stavby terasy v potoce, nepopírá stížnost její existenci ani potřebu vodoprávního řízení, tvrdí toliko, že terasa tato není součástí závodu a že bezpodmínečné sloučení vodoprávního řízení s kolaudací a povolením k provozu odporuje intencím zákona. Stížnost však přehlíží, že ministerstvo zemědělství vyslovilo toliko, že řízení vodoprávní, jež se bude provádět o této terase, má se dle možnosti provésti současně s řízením, které bylo nově nařízeno min. obchodu dle předpisů živn. zádu, aniž řešilo otázku, je-li sporná terasa součástí závodu či nikoliv, což se právě zjistí až po předložení plánů celé novostavby. Nemůže tedy st-lka tvrditi, že by již tímto výrokem min. zemědělství bylo do jejích práv zasaženo . . .

Č. 2512.

Státní úředníci (Slovensko): Na ustanovení čsl. stát. úředníkem podle zákona č. 269/1920 není právního nároku.

Řízení před nss-em: K § 2 zák. o správ. soudě.

(Nález ze dne 19. června 1923 č. 10.582.)

Prejudikatura: Boh. 1625 a 2640 adm.

Věc: Dr. Eduard K. v Bratislavě proti ministerstvu pošt a telegrafů stran přijetí do státní služby a proti ministerstvu s plnou mocí pro správu Slovenska stran státního občanství.

Výrok: Stížnost, pokud jde proti nepřiznání státního občanství, zamítá se jako nepřípustná, pokud jde proti nepřevzetí do státní služby se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: — — — — —

I. Rozhodnutí, kterým nebylo st-li přiznáno čsl. státní občanství, vytýká stížnost jediné vadnost řízení z důvodu, že o st-lově žádosti dle § 9 ústav. zák. z 9. dubna 1920 č. 236 Sb. podané bylo rozhodnuto předčasně, dříve než bylo rozhodnuto ministerstvem pošt o tom, je-li st-l čsl. státním úředníkem a tím ipso jure i čsl. státním občanem, ačkoli st-l k této okolnosti poukazoval ve svém podání z 27. května 1922, jímž předkládal županskému úřadu doklady jím vyžádané, — a tvrdí stížnost, že tímto postupem mohlo býti st-li znemožněno vykonávání jeho státně-občanských práv do té doby, než by byl čsl. státním úředníkem uznán.

Nehledě ani k tomu, že v podání z 27. května 1922 st-l za odložení rozhodování z této příčiny nežádal a že povinnost úřadu odložit rozhodování, jehož předpoklady všechny jsou dány, ze zákona odvoditi nelze, — jest stížnost nepřípustná z tohoto důvodu:

Podle § 2 zákona o ss jest nss povolán rozhodovati jen v případech, ve kterých kdo tvrdí, že mu bylo protizákonným rozhodnutím neb opatřením úřadu správního v jeho právech ublíženo.

Že st-l měl dle § 9 cit. zák. úst. nárok na přiznání čsl. státního občanství, stížnost ani netvrdí.

Nař. rozhodnutí bylo dle správních spisů doručeno st-li dne 9. ledna

1923 a rozhodnutí min. pošt, proti němuž druhá stížnost směřuje, byla st-li dle jeho udání doručeno mezi 10. lednem a 15. lednem 1923, stížnost pak byla k poštovní dopravě odevzdána dne 1. března 1923, tedy po uplynutí tohoto jedno- až šestidenního mezidobí, v němž st-li dle jeho mínění mohlo býti v jeho právech ublíženo. Přes to netvrdí st-l, že a která jeho subjektivní práva v tomto mezidobí byla porušena, nýbrž tvrdí jen, že porušena býti mohla. Není tedy předpoklad § 2 zák. o ss splněn.

II. Stížnost druhá vyvozuje z ustanovení zákona z 15. dubna 1920 č. 269 Sb. a z vl. nař. z 6. července 1920 č. 428 Sb. nárok st-le na to, aby byl za čsl. státního úředníka trvale ustanoven, tvrdíc zejména, že veškeré předpoklady § 5, odst. 3 cit. nař. jsou u st-le dány.

Tato stížnost není důvodná.

Jak nss již opětne, zvláště ve svém nálezu Boh. 1625 adm. vyslovil, nezakládá takového právního nároku ani cit. zákon, ani § 5, odst. 3 cit. nař., jenž vyslovil pouze zásady a směrnice, kterých jest při rozhodování o podaných žádostech šetřiti, jenž však neustanovil určitých a přesných podmínek, za nichž úřad žádosti toho kterého úředníka nebo zřízence vyhověti musí a jenž tedy ničeho nezměnil a nemohl změnit na tom, že podle zákona jest ustanovení ve službě ponecháno úvaze příslušného orgánu.

I tenkrát, když jsou splněny všechny podmínky a náležitosti zákonem a vl. nařízením stanovené a předpokládané, záleží od úvahy úřadu, zda toho kterého žadatele trvale ustanoví čili nic. Zejména tedy nezakládá nárok takový, jak se stížnost mylně domnívá, okolnost, že se uchazeč nedopustil žádného trestního činu proti bezpečnosti čsl. státu ve smyslu § 7, odst. 2 cit. zák.

Podkladem pro vydání nař. rozhodnutí nebyla sice st-lova žádost ze 7. srpna 1919, která té doby žal. ministerstvu ještě předložena nebyla, nýbrž zprávy ředitelství pošt v Bratislavě, dále st-lova žádost z 1. února 1922, ve které urgoval vyřízení své žádosti ze 7. srpna 1919 jakož i žádost z 23. března 1922.

Nejen z odvodního spisu, nýbrž i ze spisů správních a z nař. rozhodnutí samého jde, že žal. úřad považoval již petit těchto dvou žádostí za žádost o trvalé ustanovení ve státní službě čsl. Pak jest okolnost, stížností vytýkaná, že žal. úřad neměl při svém rozhodnutí po ruce st-lovu žádost ze 7. srpna 1919, irrelevantní a zamítnul-li žal. úřad st-lovu žádost bez udání důvodů, zamítl ji meritorně a nikoli pro opožděné podání ve smyslu §§ 4 a 5 cit. zák., jak se stížnost mylně domnívá.

Není-li, jak shora uvedeno, nároku na trvalé ustanovení v čsl. státní službě, nemá uchazeč ani nároku na to, aby mu byly sděleny důvody zamítavého rozhodnutí a není tedy, jak stížnost míní, vadou, že stěžovateli důvody ty sděleny nebyly.

Konečně není důvodnou ani námitka vadnosti řízení opřená o tvrzení, že úřad, neustanoviv st-le čsl. státním úředníkem, měl jemu současně přiznati jak zadržený služební plat tak i výslužné, — neboť povinnost k současnému rozhodování takovému není zákonem, — zvláště ani ustanovením § 6 cit. zák., — úřadům uložena.

Bylo proto tuto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.